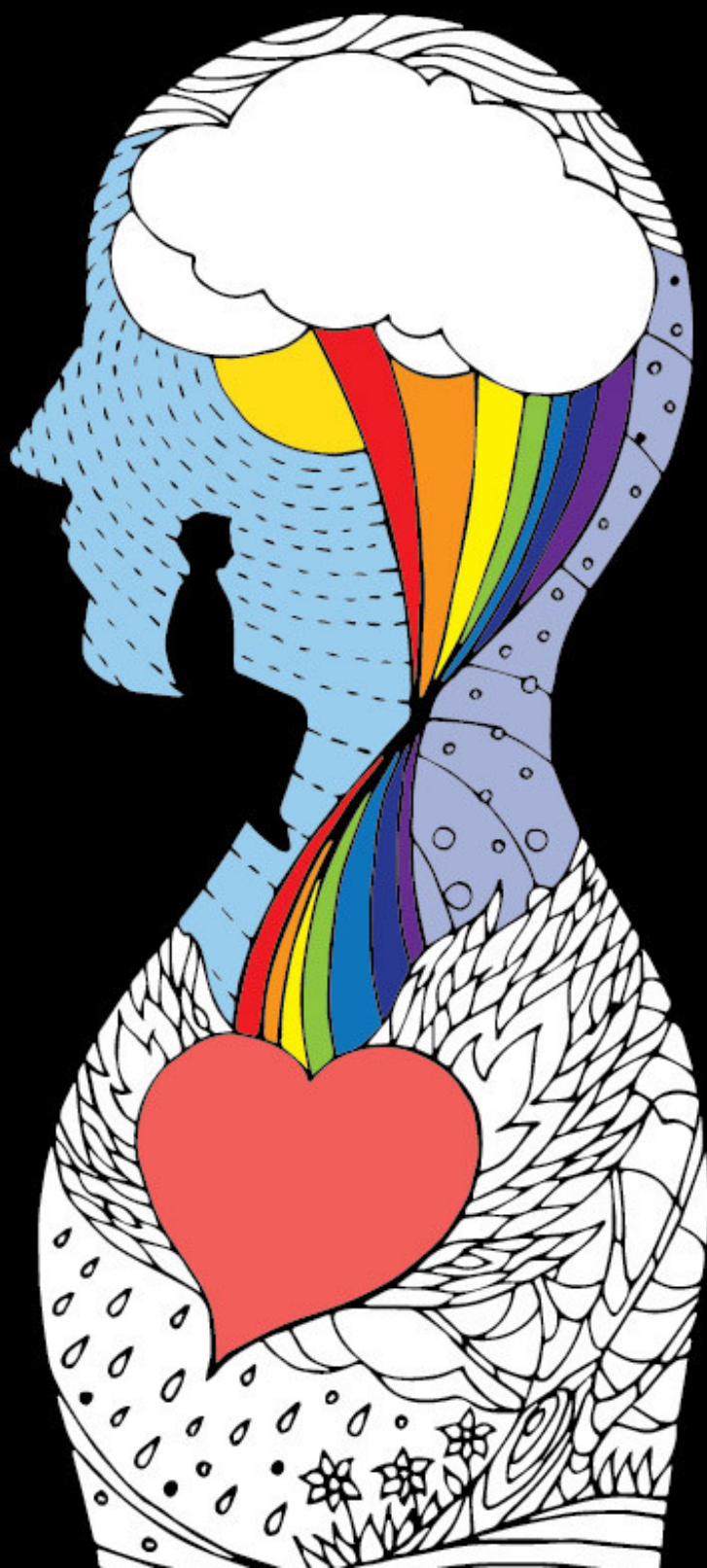


Příběh o žábě...



Žába už se pomalu
vaří v hrnci aneb jak
přicházíme o naše
svobody a občanská
práva. :: Moje cesta

Pavel Vojtek

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Znáte příběh o žábě vařící se v hrnci vody? Pokud ne, mohlo by být toto mé zamyšlení nad naší civilizací lapenou ve virtuálním světě plném manipulace a polopravd tím správným budíčkem pro mnohé z nás!

Velmi se mi líbí starý příběh o žábě.

Myslím si, že plně odráží současnou situaci v našem světě plném polopravd, manipulace a určitého druhu hypnózy, ve kterém žije spousta z nás.

O čem tento příběh o žábě je?

Není o ničem jiném, než o tom jak se pomalu nás semilající propaganda plná do krásného obalu zabalených lží a polopravd stane realitou našeho každodenního života.

Života plného strachu, obav a nenávisti (třeba k těm bláznům co se rozhodli dle svých zásad nenosit roušky), ve světě pomalu šírajícího ty z nás, kteří tyto velmi negativní a zdraví škodlivé emoce živí ve svém zmateném a zranitelném Já .

Až se tyto velmi nebezpečné a zdraví ohrožující emoce pomalu ale jistě stanou katalyzátorem zdravotních problémů a dalších problémů na úrovni našeho hmotného (naše tělo) i nehmotného těla (já mu říkám naše Duše).

A teď už k příběhu o žábě.

Víte co se stane, když zdravou žabu hodíte do hrnce s vařící vodou?

Nevíte?

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Přece okamžitě vyskočí, protože cítí nebezpečí a signál svého těla, že je její život v ohrožení.

A víte co se stane, když tu žabu dáte do hrnce s teplou vodou a budete pomalu pod tímto hrncem přitápět?

Nevíte?

Zůstane v hrnci plavat a ani si neuvědomí, že se voda pomalu otepluje a začíná se pomalu vařit.

A bohužel pro žabu, až se začne voda vařit, žába už není schopná z tohoto hrnce plného vařící vody vyskočit.

Protože už na to nemá sílu.

A bohužel umírá.

Nepřipomíná Vám tento příběh něco?

Některým lidem, kterým tento příběh vyprávím to nejprve vůbec nedocvakne.

Nechápou proč jim tento podivný příběh vůbec vyprávím.

Myslí si, že s nimi nemá nic společného.

A ptají se co má tento divný příběh se mnou společného?

Po dalším navedení na skrytou významovou linku si pomalu vše uvědomí a buď začnou razantně oponovat, že to tak přece není.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Že nejsme ty ovce (žáby) slepě poslouchající a pomalu se vařící v hrnci.

Nebo Ti co si to hned uvědomí mi řeknou, že to přece nemůže být pravda.

Že by nás přece Ti "chytří a mocní" v tom takhle nenechali.

Nenechali by nás přece se "uvařit ve vlastní šťávě".

Různě argumentují, že přece Ti všemocní svým egem nafouklí epidemiologové, lékaři a vědci ví co dělají.

Přece pro nás dělají vše co můžou. Testují nás, chrání nás.

Třeba tím kouskem hadru na puse o kterém si myslí, že na něm stojí svět.

Nebo ještě nebezpečnějším kusem hadru, který spousta z nás (mnozí pod tlakem ztráty svého zaměstnání) poslušně nosí a mají jej (třeba) celý den nebo jenom po celou dobu našeho každodenního pracovního dne na sobě.

Ten kus hadru nebo tedy látky (říkejme mu třeba rouška nebo respirátor), který nechtějí nosit ani autolakýrníci, kteří lakují auta a Ti ví, že jim to nenošení může poškodit zdraví a může jim při lakování aut seriózně ublížit.

A přesto jej mnozí z nich nenosí, s čím samozřejmě v tomto případě nemůžu souhlasit.

Nenosí jej proto, protože v něm nemůžou dýchat.

Ví a podvědomě cítí, že nošení roušky nebo respirátoru je zdraví škodlivé.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

A ví, že takhle dlouho v té "masce" nevydrží.

A taky přece Ti "chytří" vyvíjejí vakcínu.

Ta nás přece ochrání.

Aspoň nebudeme muset nic měnit, jen tak dál žít svůj konzumistický život ve své komfortní zóně naplněné bezbřehým egoismem a konzumismem bez kterého si už ani neumíme náš bídny, duchovně vyprázdněný život představit.

Říkejme jí (vakcíně) třeba koktejl chemických látek v jedné smrtelné (pro některé z nás) substanci, která mnohdy tak zatřese imunitním systémem našeho těla, že v něm u mnohých z nás zanechá trvalé následky. Ne-li ještě hůře.

Jako např. prudce a nevysvětlitelně narůstající chronické nemoci nebo třeba jenom křivka nárůstu autismu v USA (hovoří se o poměru 1:30 - zdravé dítě vers. autista), která už se dávno vymkla jakékoliv smysluplné kontrole.

Neříkám a netvrdím, že je mezi vakcinací a různými druhy nemocí (chronickými, nevyléčitelnými nebo třeba třeba autismem) přímá příčinná souvislost.

To co bych chtěl říct, je to že:

Bychom se měli v klidu zamyslet nad našim současným Bytím.

Nad našim uspěchaným životem plným toxického jídla, toxické vody, toxického vzduchu a konec konců našich toxických vztahů.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Které nás pomalu ale jistě dusí a otravují nám naše tělo zevnitř.

Zamyslet se nad neuvěřitelnou manipulací davů, která se na nás hrne každou minutu z rádia, televize a všech sociálních medií.

Neříkám, že vědci a alopatická medicína se nesnaží.

Ano, pracují každý den na všem možném.

Lécích, testech, vakcínách.

To je pro velkou část našich souputníků velmi důležité, ba dokonce v tom vidí jedinou možnou záchranu svého života.

Až dotud je vše pochopitelné.

To co, ale nechápu je tohle.

Proč nás staví alopatická medicína do pozice obětí.

Bezmocných, malých, slabých osůbek, které si bez tzv. vymožeností alopatické medicíny sami nepomohou.

Tvrdí nám, že nemoc přišla tak nějak náhodou, my nevíme proč.

A že za ni nejsme svých chováním nijak zodpovědní.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Což je samozřejmě kardinální omyl.

Ale POZOR!

Milé oběti, nemějte strach, budeme s tou nemocí bojovat.

A my to nakonec vyhrájeme.

Většinou bohužel ve stylu "operace se podařila, pacient zemřel".

No nevím nevím...

Podle posledním výsledků a statistik týkajících se nevyléčitelných nemocí - třeba rakoviny, mám úplně jiný pocit.

Jsem smutný z toho, že lidi ze sebe nechají dělat oběti.

Oběti nevysvětlitelných jevů, které se dějí v našem těle.

Absolutně závislé (jako závislý na drogách) na těchto různých metodách a preparátech, které mají většinou spoustu vedlejších účinků (říkejme jim další nemoci).

A na tyto další nemoci, jsou potřeba další léky (tzn. další nemoci) a už to začínáte tušit další vedlejší účinky.

A další nemoci.

A další léky.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

A tak to jde exponenciálně dál a dál.

Do kdy?

Dotud až se pacient a celý tento systém postavený na lži nezhroutí.

Jak to bude dlouho trvat?

Určitě ne dlouho.

Protože ta žába v hrnci se už začíná vařit a cítit se nekomfortně. Prozatím plave statečně dál, protože spolu s ní plavou i jiné žáby. S oroseným čelem, sem tam závratí a nevolností, ale zatím drží.

Přece Ti "chytří" vědci, lékaři a ostatní "hokus-pokus mudrcové" s vizitkou zachránci nás všech, skrytě sami vyděšení strachem ve svém ničím nepodloženou ideologií naplněném a nafouknutém Já, nás přece zachrání.

Přece nás nenechají se uplavat k smrti.

Neříkají otevřeně uvařit se ve vroucí vodě (jako ta žába), protože to jim a ani nám prozatím vůbec nedochází.

A co Ti co s námi neplavou?

Přece plavou proti nám.

Tak jak to bylo třeba za komunismu, který si mnozí z Vás nezažili.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

A navíc nás jdou ještě nakazit a ohrozit náš vylhaný, nám obětí vyhovující příběh o (ne)existující nemoci, které všichni tak nějak společně říkáme Covid 19.

Jsou to pro některé z Vás silná slova?

Ano je to možné.

Pro Vás i pro Ty co ale cítí bytostně, že vše není jak se nám zdá a jak nám tluče do hlavy každý den propaganda, si poslechněte tento příběh.

Příběh obyčejného člověka, kterému se pod tíhou svého falešného Já, ženoucího se za uznáním, úspěchem a výdobytky doby.

Žijícího na hromadě odpadků (jinými slovy toho čemu říkáme jídlo).

Zhroutila jeho tělesná schránka - říkáme jí naše tělo.

Popisem toho stavu bývá většinou diagnóza nevyléčitelná nemoc.

V tomto případě to byla **rakovina**.

Prošel si vším peklem - operací, chemoterapií, spoustou CT a PET vyšetření, stádia navrátil se nemoci a třeba i spoustou posměšků a vyhrožování.

A nakonec rozsudek smrti od alopátů .

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

A tím bylo sdělení - zbývají Vám 3 měsíce života.

Pokud tedy nepodstoupíte novou těžkou operaci (se spoustou potenciálních následných komplikací) a složitou několika měsíční chemoterapii.

S budoucím příslibem života (možná) dalších několik měsíců navíc.

Ve strachu, zoufalství, bezmoci.

To přece stojí za to, nebo ne?

Někdo řekne hurá za ně.

On však vše razantně odmítl.

Poděkoval těmto "nositelům dobrých zpráv" a rozhodl se uzdravit sám.

Rozhodl se jít proti proudu.

Proti všem.

Byl sám, jenom se svojí milovanou manželkou a spolu to dali.

Zažil spontánní uzdravení z rakoviny.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Bez léků a lékařů.

A co má tento příběh říct i Vám?

Vnímejte co se děje kolem Vás.

Nenechejte se manipulovat a vláčet prostředím strachu, obav a z něj pramenícího stresu.

Zachovejte klid a chladnou hlavu. Nestrkejte ji do písku. A nebud'te lhostejní k potlačování jakýchkoliv práv a svobod. Vlastních nebo cizích.

Byť pod líbivou rouškou, že je to (falešně) pro nás pro všechny potřeba.

A rozhodněte se podle toho co vám řekne Vaše srdce.

Tento náš neuvěřitelný a hlavní tělesný orgán (který mimo jiné nikdy neonemocní rakovinou) je to totiž jedinou cestou k Vaší duši, kde sídlí Váš šestý smysl.

Tento Váš šestý smysl je hlavní.

Ten Vás ochrání a navede na správnou cestu.

Pokud si o to s pokorou požádáte.

Neposlouchejte svůj mozek.

Ten vás logicky zažene do osidel (nikdy nekončícího) léčení klasické alopatické medicíny.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Existuje i jiná cesta? Ano existuje.

Není však tak jednoduchá, jak ta kterou nám každý den tluče do hlavy mainstream, se svým líbivým, pečlivě připraveným narativem.

Je to cesta plného uvědomění a pochopení principu fungování našeho těla. A pochopení základních pravd, které jsou pečlivě ukryty v našem srdci. A to je ta moudrost, že každý žijeme svůj život jenom takový jaký máme v naší mysli. A v neposlední řadě to podstatné a pečlivě nám ukryté sdělení, že každý z nás máme v sobě od narození neuvěřitelnou možnost našeho těla a tou je síla našeho sebeuzdravení.

A to z jakýchkoliv nemocí.

Třeba i nevyléčitelných, za jakou je mylně považována i RAKOVINA.

Lékaři této jimi nepochopené možnosti našeho těla říkají **spontánní remise**.

Nemůžou ji popřít, byť se o to mnozí z nich vehementně snaží.

Nemějme jim to za zlé, oni jí totiž vůbec nerozumí.

Nebo nechtějí rozumět.

Těch případů lidí, kteří si zažili na vlastní kůži Spontánní remisi jsou na světě tisíce.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Jako příběh nahoře.

Proč to tvrdím s takovou jistotou?

Protože ten příběh spontánního uzdravení (spontánní remise) z navrátnější rakoviny v její terminální fázi je totiž můj vlastní.

A proto si dovoluji se vši pokorou tvrdit, že pokud si naše tělo umí poradit s takovou (ne)mocí našeho těla (i Duše) jakou je rakovina.

Umí si poradit i s takovou malicherností jakou je nějaký virus, řekněme mu třeba Koronavirus.

Žijící s námi velmi pravděpodobně několik dlouhých let.

A jím (údajně) způsobená nemoc Covid 19.

Na kterou není žádná funkční vakcína.

A velmi pravděpodobně ani nebude.

Tím myslím tu "správnou" vakcínu, která by podpořila náš imunitní systém a to tak abychom si s takovou maličkostí jako je např. koronavirus poradili sami.

Jednou pro vždy.

Já totiž nevěřím, že něco takového jako Covid 19 vůbec existuje.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Ale je to jenom můj osobní názor.

Nikomu jej netlačím do hlavy.

Jenom se snažím cestou plnou pochopení, pokory a soucitu s těmi, kteří plavou v pomalu se vařící vodě, v jejich krásném životním hrnci, jim nevtíravou formou naznačit, že existuje i jiná cesta.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Cesta osobní odpovědnosti a znovu nalezené síly.

Říkám jí naše **životní síla** (v různých regionech se jí říká jinak - Qi, Chi, Prána, či Živa) o kterou bychom měli pečovat jako o oko v hlavě.

A ruku v ruce s touto životní silou a plným pochopením co nám náš život promítá na naše životní plátno udržovat náš život v harmonii.

S naší tělem v homeostáze.

Tak aby všechny naše tělesné systémy (nervový, endokrinní a imunitní) fungovaly tak přesně jak mají.

Tak jak je matka příroda nastavila.

Ne žádní lékaři.

Potom vlastně ani nemůžeme být nemocní.

Tak je to jednoduché.

Nevěříte? Nevadí...

Mějte jenom na mysli, že voda v hrnci se už vaří.

A my tak nějak pomalu postupně (ani si to mnozí z nás neuvědomujeme) **přicházíme o naše práva a občanské svobody.**

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Naše oprávněné a léty utrpení našich předků získané svobody, kterými jsou třeba právo svobodně dýchat, svobodně se pohybovat s těmi koho máme rádi bez jakýchkoliv omezení.

Naše právo cestovat bez omezení a tím třeba být prospěšní pro celý tento náš skvělý Systém, kterému říkáme život, vesmír, příroda.

Každý mu říkejme podle svého přesvědčení a víry jinak.

Ve spolupráci nás všech a ne v každodenní konkurenci, jak nám to v zaslepenosti svým nafouklým egem tvrdí naše (pseudo)elity se svými kohortami nadnárodních společností.

Být vždy a pouze pro blaho nás všech s otevřeným srdcem připraveni pomoci, když Vás někdo o ni požádá.

Bez jakýchkoliv postranních úmyslů, prospěchářství a sobectví, kterými je promořena naše současná na konzumu postavená společnost.

Konzum se totiž stal mantrou naší společnosti.

A pak paralela s tím čemu říkáme koronavirus je více než nasnadě.

Až tohle vše pochopíme, pochopíme i podstatu našeho Bytí.

Kdo jsme a jaký tu máme každý z nás svůj osobní úkol.

A někdo to třeba i nepochopí.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

A jede v mainstreamovém narativu podporovaném nevědomou většinou.

A jednou skončí v životních kotrmelcích, jako jsem skončil před téměř 5ti lety i já.

Já se rozhodl uzdravit a být zdravý.

Proto žiji zdravě a nejím žádné odpadky (to čemu říkáme naše jídlo).

Nekonzumuji žádné léky a nechodím k lékaři.

Už několik let jsem u něj nebyl a ani tam neplánuji v blízké době jít.

Ano je to podivné u pacienta s rakovinou v tzv. remisi.

Neuvěřitelné a hlavně neuchopitelné pro ty, kteří věří pohádkám o nevyléčitelných nemocech, různých nebezpečných virech a podléhají pečlivě připravené a chytře živené davové psychóze.

Miluji svoji rodinu, svoje děti a manželku, které vděčím za svůj nový život.

Užívám si jej plnými doušky každý boží den.

I proto mým dětem trpělivě každý den vysvětluji co to je "užívat si život plnými doušky", které např. kvůli té malé nic neřešící roušce nejde.

A že nosit ten kus hadru (my mu říkáme rouška) je nejenom nehumánní, ale i velmi zdraví škodlivé.

To by měl přece vědět každý politik a třeba i ředitel školy.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

A podle toho i jednat.

Podle svého srdce a vlastního svědomí.

Odvahy a statečnosti se postavit bezpráví, pokud mu tedy ještě nějaká vůbec zbyla.

Rád říkám, že každý nový den je boží dar. Proto jej přijímám s pokorou, i když vidím, že se mí souputníci začínají pomalu ale jistě "vařit v hrnci".

Má to tak být.

Abychom prozřeli, vše pochopili a začali na sobě konečně pracovat.

Všichni totiž máme v sobě sílu být zdraví, bez jakýchkoliv omezení.

A žít radostný, šťastný, spokojený a naplněný život.

Tak to naše matka příroda nastavila.

Ale je tu i jiná možnost.

Vybrat si krásně vypadající hrnec plný teplé a na oko příjemné vody.

S pocitem falešné jistoty a sounáležitosti.

Ne, děkuji.

Žába už se pomalu vaří v hrnci aneb jak přicházíme o naše svobody a občanská práva. :: Moje cesta

Mám rád svůj vlastní životní prostor.

A pomalu si zvykám na postupné omezení našich základních občanských práv a svobod.

Pod rouškou demokracie a péče o druhé.

Z úst někoho kdo lže nám i sám sobě.

Asi to tak vše má být.

Je to totiž proto abychom si uvědomili, že hodně je už někdy příliš.

A vyskočili společně z toho hrnce pomalu se vařící vody.

Máme pořád ještě čas.

A co nám příběh o žábě říká?

Zachovejme klid a chladnou hlavu.

Nestrkejme ji do písku.

A nebuďme lhostejní k potlačování jakýchkoliv lidských práv a svobod.

Vlastních nebo cizích.

Napojme se na naše srdce, které je branou do naší Duše.

Tam najdeme všechny odpovědi na otázky, které si každý den pořád dokola klademe.

Nenechejme se pod falešnou rouškou pohodli a bezpečí manipulovat.

Mysleme na své nejbližší, poskytněme jim co nejvíce lásky, tolik kolik jsme jen schopní.

A to hlavně našim dětem a našim seniorům.

Obklopme se lidmi, kteří nás mají rádi a podporují nás.

Jezme a mysleme zdravě.

Hýbejme se, relaxujme.

Získejme zpět svoji ztracenou vitalitu.

Podpořme, jak jen to půjde náš imunitní systém.

Pak nás něco tak směšného jako nafouknutá p(l)andemie koronaviru a neexistující Covid19 nemůžou překvapit.

Jinak to ani být nemůže ...

